

رجزخوانی در شاهنامه

غلامعلی فلاح

استادیار دانشگاه تربیت معلم تهران

چکیده

موضوع اصلی این مقاله بررسی رجز و رجزخوانی در شاهنامه فردوسی است. در بخش نخست، پس از بحث از معنای لغوی و اصطلاحی رجز و رجزخوانی، به اختصار پیشینه تاریخی آن در ادبیات یونان، عرب و ایران باستان و ادبیات سده‌های چهار و پنج هجری بیان شده است. در بخش دوم، هنر فردوسی در پرداخت فن رجزخوانی پهلوانان شاهنامه بررسی شده است و کارکردها و ارزش بلاغی رجز در داستانسرایی فردوسی مورد ارزیابی قرار گرفته است.

کلیدواژه‌ها: حماسه، گفتگو، رجز، رجزخوانی، شاهنامه فردوسی و...

تاریخ پذیرش: ۸۶/۱/۲۹

تاریخ دریافت: ۸۵/۳/۱۶

مجله دانشکده ادبیات و علوم انسانی، س ۱۴، شماره ۵۴ و ۵۵، پاییز و زمستان ۱۳۸۵

(۱) مقدمه

شاهنامه در نگاهی فراگیر، یک داستان بزرگ و منسجم است که از پیوند هنری اسطوره، افسانه، حماسه و تاریخ پدید آمده است. یکی از عناصر مهم داستانی، گفتگو است که فردوسی در شخصیت پردازی، گسترش تعلیق داستان‌ها و در نتیجه ایجاد هیجان بیشتر در روند ماجراها و حوادث شاهنامه از آن بهره برده و شاهکار خود را مشحون از گفتگوهای مؤثر و رسا و زیبا ساخته است.

در داستان‌های کهن حماسی، گفتگوی قهرمانان زمینه‌ساز رجزخوانی است. رجزخوانی در حقیقت، گونه‌ای مناظره است که در هنگام رزم (و عموماً پیش از آغاز نبرد) بر زبان مبارزان جاری می‌شود.

رجزخوانی از آداب مسلم جنگ بوده و دو مبارز ناگزیر از پرداختن به آن قبل از نبرد بوده‌اند. در واقع رجزخوانی بخشی از تاکتیک رزمی جنگاوران برای درهم شکستن روحیه دشمن است. از دیدگاه روان‌شناختی، در رجزخوانی از یک سو می‌توان غرور گوینده و اطمینان او از شکست دادن حریف را مدنظر داشت و از سوی دیگر دلهره و ترس پنهانی گوینده را از شکست خوردن در ورای سخنان او دریافت و رجزخوانی را پوششی برای پنهان نمودن این ترس دانست.

با آن‌که رجزخوانی پهلوان‌ها از بخش‌های برجسته و مهم داستان‌سرایی حماسی، به‌ویژه در شاهنامه ایرانی است و شاعران حماسه‌سرا در این فن کمال قدرت هنری خویش را به نمایش می‌گذارند، اما این موضوع چندان مورد توجه محققان آثار حماسی قرار نگرفته است. مقاله حاضر با اشاره به پیشینه این فن در آثار حماسی جهان به بررسی کارکرد و ارزش رجز و نقش صناعات بلاغی در این فن به‌ویژه در شاهنامه می‌پردازد.

۲) معنای لغوی و اصطلاحی رجز

معنای لغوی کلمه رَجَز در عربی عبارت است از دردی که در عَجَز شتر اصابت می‌کند؛ همچنین در معانی اضطراب پای شتر؛ سکندری خوردن و خلف وعده کردن نیز آمده است (ابن منظور، ۱۹۶۸: ماده رَجَز). همچنین معنای این واژه را سرعت و اضطراب نیز گفته‌اند (مصاحب، ۱۳۵۶: ذیل «رجز، بحر»). رجز اصطلاحاً در فن عروض شعری به نوع خاصی از شعر گفته می‌شود که در آن وزن مستفعلن شش بار تکرار می‌شود و به بحر رجز معروف است (معلوف، ۱۳۷۹). اما در زبان فارسی رجز به معنای مفاخره کردن و بیان مردانگی و شرافت خویش، مباحثات، فخرفروشی و لاف‌زنی به کار رفته است و ترکیباتی همچون رجزخواندن، رجزخوانی و رجزگویان از آن در زبان فارسی رواج یافته است (دهخدا، لغتنامه) و در اصطلاح ادبی شعری را گویند که مبارزان در مقام مفاخره و مباحثات و لاف‌زنی در بیان مردانگی‌های خویش و خاندانشان به‌ویژه در میدان جنگ بر زبان می‌رانند (دهخدا، نفیسی: ذیل رجز).

۳) پیشینه رجز در ادبیات ملل

۱-۳) رجزخوانی در حماسه یونان: *ایلیاد* حماسه بزرگ یونان، با حماسه بزرگ فردوسی چه از جنبه بلاغی و چه از جنبه محتوایی قابل مقایسه است. استاد عبدالحسین زرین کوب در ضمن مقاله‌ای تحت عنوان «شاهنامه و ایلیاد» با طرح نکاتی مهم به مقایسه این دو حماسه جاودانه پرداخته است و به تفاوت‌های موجود میان *ایلیاد* و *شاهنامه* اشاره کرده است. از جمله این که مدار جنگ در *ایلیاد* عشق زن است؛ اما در *شاهنامه* غالباً محرک جنگ، حس افتخار، آزادی یا حس انتقام است (زرین کوب، ۱۳۵۳: ۱۸۲).

گرچه در *ایلیاد* نیز همچون *شاهنامه* گفتگوهای فراوان و متنوعی وجود دارد اما، اغلب این گفتگوها وصف اعمال است تا خود اعمال. گفتگوهای متنوعی که در *ایلیاد*

به چشم می‌خورد بدون شک تحت تأثیر اهمیت و ارزش خطابه در یونان قدیم است.^۱ حماسه/یلیاد تنها عرصه مبارزه پهلوانان انسانی نیست. خدایان نیز بر سر این جنگ به آهنگ حمایت از مردم آخایی و تروا با هم نبرد می‌کنند و برای هم رجز می‌خوانند.^۲

۲-۳) رجزخوانی در ایران باستان: اساطیر و افسانه‌های ایران باستان، چه آن‌ها که در همان دوران ضبط شده است و چه آن‌ها که در عصر اسلامی به آثار منظوم و منثور راه یافته است، کاملاً تحت تأثیر روحیه و حال و هوایی حماسی است که به اقتضای شرایط همان دوران بوده است. جنگ همواره از دغدغه‌های مهم مردم ایران باستان بوده و بخش عمده‌ای از زندگی آنان را تحت تأثیر قرار داده است و در راستای همین موضوع، بخش مهمی از پیکره فرهنگی و تاریخی دوران باستان، که آثار دینی - ادبی آن دوران بازتابی از آن است، پایه‌ریزی شده است.

«در ادبیات ایران باستان، روایات ملی، اساطیر دینی، حقایق تاریخی، سرگذشت پهلوانان ایران، یادگارهایی که پیش از مهاجرت و از دوره زندگی در آسیای مرکزی در خاطر ایرانیان بر جای مانده بود، شرح لشکرکشی‌ها و مبارزات و مدافعات، داستان هنرنمایی‌ها و پهلوانی‌ها در گشودن نواحی مختلف ایران، غرور و کبریای نژاد آریا و عظمتی که ذاتاً برای خود تصور می‌کردند... [و] تاریخ اعمال پادشاهان و امیرانی که از مشرق ایران برخاستند... چون به هم آمیخت داستان‌های مرتبی را پدید آورد که اساس آن‌ها تاریخ و ظاهر آن‌ها، داستان و روش آن‌ها، اساطیری و دینی بود» (صفا، ۱۳۶۳: ۲۶).

طبعاً رجزخوانی در این داستان‌ها ابزار مهمی برای بیان آن مفاخرات غرورآمیز بوده است. از جمله مهم‌ترین مجموعه‌های داستانی باستان، خوتای نامگ است که در اواخر عهد ساسانی پدید آمده است و هر چند متن آن امروز در دسترس نیست اما از آن جا که اساس داستان‌های شاهنامه بر روایت‌های آن قرار داشته بدیهی است که رجزخوانی

نیز به عنوان یکی از مهم ترین موضوعات گفتگو در آثار حماسی جایگاه خود را در آن داشته است.

اهمیت روایت های حماسی تا بدان جا بوده است که در اثری دینی همچون *اوستا* نیز نشانه هایی از توصیف اعمال پهلوانی و رجزخوانی از زبان قهرمانان به چشم می خورد. در بخش یکم از فرگرد نوزدهم و نندیداد بین اهریمن و زرتشت گفتگویی در می گیرد و آن چه از زبان زرتشت بیان می شود بی شباهت به رجزخوانی پهلوانان آثار حماسی نیست.^۳

۳-۳) رجزخوانی در فرهنگ عربی: در شعر عربی پیش از اسلام که بازتاب زندگی عصر جاهلی است، اوضاع اجتماعی، آداب، اخلاق، عادات و به ویژه جنگ ها و کشمکش های میان قبایل عرب به تمامی نمایان است. از این رو شعرا در نزد اعراب جاهلی ارزش و اهمیت بسیاری داشته اند.

«هر قبیله ای می کوشید حتی پیش از داشتن پیشوا و خطیب، شاعری داشته باشد و چون در قبیله شاعری پدید می آمد جشن ها می گرفتند تا وجود کسی را که به زودی قبیله را با شعر خویش راه خواهد نمود و از حیثیت و شرف آن به دفاع خواهد خاست و... مثالب و فضایح خصم را افشا خواهد کرد و مفاخر قوم خود را در نغمه های خویش خواهد سرود و روح حماسه را در قوم بیدار خواهد ساخت تهنیت گویند» (حنالفاخوری، ۱۳۷۴: ۴۱).

در میان اشعار جاهلی، اشعار حماسی همان قصاید و قطعاتی است که بیشتر از مفاخرات فرد و قبیله حکایت می کند و معمولاً رجزهایی است که پهلوانان و مبارزان در برابر صفوف دشمن بر زبان می آوردند و خود و قبیله و نیاکان خویش را می ستودند (صفا، ۱۳۶۳: ۱۷-۱۸). عمرو بن کلثوم شاعر معروف در معلقه خود که از معلقات سبع

است، پیروزی‌های قبیله خود را یادآوری می‌کند و آباهند، فرمانده خصم را تهدید می‌نماید.^۴

۳-۴) رجزخوانی در ادبیات فارسی: ادبیات فارسی دری سده‌های چهارم و پنجم هجری از حیث حماسه‌پردازی از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است. این دو قرن، دوران اوج حماسه‌سرایی در ادبیات فارسی است. بیشتر آثار مهم حماسی فارسی در این دو سده به رشته نظم کشیده شده است، از جمله *گشتاسپ‌نامه* دقیقی، *شاهنامه* فردوسی، *گرشاسپ‌نامه* اسدی طوسی و آثار دیگری همچون *فرامرزن‌نامه* و *بانوگشسپ‌نامه* از شاعران نامعلوم. در این آثار رجزخوانی جزء جدایی‌ناپذیر داستان‌های پهلوانی و حماسی است.

یکی از رجزخوانی‌های کهن فارسی در *گشتاسپ‌نامه* دقیقی طوسی (متوفی، ۳۷۰-۳۶۵ ه.ق)، پیش از *شاهنامه* فردوسی آمده و فردوسی نیز آن را در *شاهنامه* خود ثبت کرده است. ارجاسپ برای گشتاسپ‌شاه، نامه‌ای تهدیدآمیز می‌نویسد و او را از پیروی زرتشت برحذر می‌دارد و برای او این چنین رجز می‌خواند:

ور ایدونک نپذیری این پند من	بینی گران آهنین بند من
بیایم پس نامه تا چند گاه	کنم کشورت را سراسر تباه
سپاهی بیارم ز ترکان چین	که بنگاهشان برتابد زمین
بینبارم این رود جیحون به مشک	به مشک آب دریا کنم پاک خشک
بسوزم نگاریده کاخ تو را	ز بن برکنم بیخ و شاخ تو را
زمین را سراسر بسوزم همه	کتفتان به ناوک بدوزم همه

(فردوسی، ۱۳۷۴: ج ۶، ص ۷۶، ابیات ۱۶۲ تا ۱۶۷)

آنچه در آثار حماسی سده‌های چهارم و پنجم هجری نمود چشم‌گیری دارد این است که رجزخوانی پهلوانان ایرانی در برابر هم‌اورد خویش، به نوعی مفاخره و

خودستایی ایرانیان درباره نژاد و اصالت تبار و پیروزی‌هایی است که در گذشته به دست آورده‌اند که یا به شکل مستقیم و آشکارا، تخمه ایرانیان آزاده را ستوده و به دلاوری‌های ایشان در برابر بیگانگان اشاره شده است و یا در قالب مفاخرت یک پهلوان به خاطر نژاد و تبار و دلاوری‌های او و خاندانش تجلی یافته است که این موضوع را می‌توان به نوعی بازجست عظمت و افتخارات گذشته ایرانیان تلقی کرد.^۵

۴) رجزخوانی در شاهنامه

شاهنامه یک روایت منسجم و یکپارچه است و یکی از عناصر برجسته در این داستان، گفتگوهای متنوع نقش آفرینان آن است که بخش اعظم بسیاری از داستان‌ها را به خود اختصاص داده است، حتی در داستان‌هایی که تحرک و هیجان زیاد است و بر محور عمل جسمانی و زورآزمایی و مسابقات می‌گردد، فقط درصد کمی از این داستان‌ها به توصیف دویدن و کشتی گرفتن و شمشیرزدن و تیراندازی و... می‌گذرد و باقی به گفتگو درباره آن‌ها. «از شگردهای فردوسی در دگرگون کردن روایات ساده و کم‌پیرایه باستان به داستان یکی هم آراستن وقایع به گفتارهای متناسب و سزاوار بوده است» (سرامی، ۱۳۷۳: ۱۷۷).

۴-۱) کارکردهای رجزخوانی

پهلوانان و رزم‌آوران برای مقاصد گوناگون رجزخوانی می‌کنند. همه این مقاصد برای پیروزی بر هم‌آورد است، یعنی به سود خودی و علیه جبهه دشمن تنظیم می‌شود. برخی از این اهداف عبارتند از:

الف) برکشیدن پهلوانان خودی

فردوسی که شاعری دقیق و اهل ظرافت است در گفتگوهای شاهنامه به نوع شخصیت‌های گوینده و موقعیت‌هایی که آن‌ها در آن قرار دارند توجه بسیاری دارد و در رجزخوانی‌ها نیز همواره موضع پهلوانان ایرانی به‌ویژه رستم را نسبت به

همآوردانشان، پر صلابت و قدرتمندانه تصویر می‌کند. رستم در نبرد با پهلوان تورانی اشکبوس، پیاده به نبرد می‌رود. فردوسی در برابر تحقیرهای اشکبوس جوابی مقتدرانه و پر از صلابت و سرشار از بلاغت بر زبان رستم می‌گذارد:

خروشید کای مرد رزم آزمای	هم آوردت آمد مشو باز جای
کشانی بخندید و خیره بماند	عنان را گران کرد و او را بخواند
بدو گفت خندان که نام تو چیست	تن بی‌سرت را که خواهد گریست
تهمن چنین داد پاسخ که نام	چه پرسى کزین پس نبینی تو کام
مرا مادرم نام مرگ تو کرد	زمانه مرا پتک ترگ تو کرد
کشانی بدو گفت بی‌بارگی	به کشتن دهی سر به یکبارگی
تهمن چنین داد پاسخ بدوی	که ای بیهده مرد پرخاشجوی
پیاده ندیدی که جنگ آورد	سر سرکشان زیر سنگ آورد
به شهر تو شیر و نهنگ و پلنگ	سوار اندر آیند هر سه به جنگ؟!
هم اکنون تو را ای نبرده سوار	پیاده بیاموزمت کارزار

(همان، ج ۴، ص ۱۹۵، ابیات ۱۲۷۵-۱۲۸۴)

به لحاظ بلاغی، سخن اشکبوس در پرسش نام رستم نوعی تجاهل‌العارف است. آیا او واقعاً رستم را نمی‌شناسد؟! رستم نیز در پاسخ، از استعاره شگرفی استفاده می‌کند: مادرم نام مرا «مرگ» تو کرد. وقتی اشکبوس با تحقیر می‌پرسد: آیا بدون مرکب به جنگ آمده‌ای؟ رستم در پاسخ سؤالی می‌پرسد که در آن استعاره و حسن تعلیل بسیار زیبایی نشسته است: آیا جنگ پیاده ندیده‌ای؟ آیا در شهر تو شیر و نهنگ و پلنگ سواره به جنگ می‌روند؟ خواننده از همین گونه سخن گفتن رستم، پیشاپیش برتری و پیروزی او را درمی‌یابد.

در داستان نبرد رستم با کاموس کشانی، رستم لاف و طعنه کاموس را بر نمی‌تابد و پاسخی درخور می‌دهد چرا که او کمند رستم را به سخره، رشته خوانده است:

بدو گفت کاموس چندین مدم به نیروی این رشته شصت خم
 چنین پاسخ آورد رستم که شیر چو نخچیر بیند بغرد دلیر
 نخستین برین کینه بستی کمر ز ایران بکشتی یکی نامور
 کنون رشته خوانی کمند مرا بیینی همی تنگ و بند مرا

(همان، ج ۴، ص ۲۰۵، ابیات ۱۴۴۰ - ۱۴۴۳)

در داستان نبرد بیژن با هومان پهلوان تورانی می‌بینیم که هومان با وجود رجزخوانی در برابر فرزند گیو از مبارزه با او، با این توجیه که شب فرا رسیده سر باز می‌زند:

ز یزدان سپاس و بدویم پناه کت آورد پیشم بدین رزمگاه
 به لشکر برانسان فرستمت باز که گیو از تو ماند به گرم و گداز
 سرت را ز تن دور مانم نه دیر چنان کز تبارت فراوان دلیر
 چه سودست کامد به نزدیک شب رو اکنون به زنهار تاریک شب
 من اکنون یکی باز لشکر شوم به شبگیر نزدیک مهتر شوم

(همان، ج ۵، ص ۱۲۶، ابیات ۷۲۰-۷۲۴)

و بیژن در هنگام رجزخوانی بر این کردار او طعنه می‌زند:

چنین پاسخ آورد بیژن که شو پست باد و آهرمنت پیش رو
 همه دشمنان سر به سر کشته باد گر آواره از جنگ برگشته باد
 چو فردا بیایی به آوردگاه نپیند تو را نیز شاه و سپاه
 سرت را چنان دور مانم ز پای کز آن پس به لشکر نیایدت رای

(همان، ج ۵، ص ۱۲۶ و ۱۲۷، ابیات ۷۲۶ - ۷۲۹)

(ب) تحقیر همآورد

بسیار دیده می‌شود که پهلوانان در هنگام رجزخوانی به آنچه خود و خاندانشان کرده‌اند مفاخره می‌کنند و در مقابل، خاندان همآورد یا شخص او را به باد تحقیر می‌گیرند. پس از کشته شدن فرود، سپاه ایران به سرپرستی گیو پهلوان ایرانی و داماد

رستم به سوی توران حرکت می کند و در مرز با سپاه توران به فرماندهی تژاو، داماد افراسیاب روبه رو می شود. رجزخوانی بین دو پهلوان بدین گونه آغاز می شود:

ز گردن کشان پیش او رفت گیو	تنی چند با او ز گردان نیو
برآشف و نامش بپرسید زوی	چنین گفت کای مرد پرخاشجوی
بدین مایه مردم به جنگ آمدی	ز هامون به کام نهنگ آمدی
به پاسخ چنین گفت کای نامدار	بینی کنون رزم شیر سوار
به گیتی تژاو است نام مرا	به هر دم برآرند کام مرا
نژادم به گوهر از ایران بدست	زگردان و از پشت شیران بدست
کنون مرزبانم بدین تخت و گاه	نگین بزرگان و داماد شاه

(همان، ج ۴، ص ۷۶، ابیات ۱۰۵۹ - ۱۰۶۵)

گیو چون می شنود که تژاو خود را ایرانی می خواند با خشم او را به داشتن سپاه اندک تحقیر می کند:

بدو گفت گیو این که گفتی مگوی	که تیره شود زین سخن آبروی
از ایران به توران که دارد نشست	مگر خوردنش خون بود گر کبست
اگر مرزبانی و داماد شاه	چرا بیشتر زین نمداری سپاه

(همان، ج ۴، ص ۷۶، ابیات ۱۰۶۶ - ۱۰۶۸)

و تژاو بار دیگر به مرزبانی افراسیاب مفاخره می کند و به گیو چنین پاسخ می دهد:

مرا ایدر اکنون نگین است و گاه	پرستنده و گنج و تاج و سپاه
همان مرز و شاهی چو افراسیاب	کس این را ز ایران نبیند به خواب

(همان، ج ۴، ص ۷۷، ابیات ۱۰۷۵ - ۱۰۷۶)

تو این اندکی لشکر من مبین	مرا جوی با گرز بر پشت زین
من امروز با این سپاه آن کنم	کزین آمدنتان پیشیمان کنم

(همان، ج ۴، ص ۷۷، ابیات ۱۰۷۸-۱۰۷۹)

ج) تهدید دشمن

در رجزها معمولاً با بیان اقتدار و توانایی پهلوانان خودی و شکست‌های پهلوانان دشمن هم‌آورد را تهدید می‌کنند. گاه پهلوانان در هنگام برشمردن کردارهای شجاعانه خویش به مقهور کردن پهلوانان پیشین مفاخره می‌کنند تا روحیه حریف را بشکنند. توس پهلوان ایرانی در رجزخوانی برای هومان پهلوان تورانی، به کشتن ارژنگ دلاور تورانی مفاخره می‌کند:

به هومان چنین گفت کای شوربخت	ز پالیز کین برنیامد درخت
نمودم به ارژنگ یک دست‌برد	که بود از شما نامبردار و گرد
تو اکنون همانا به کین آمدی	که با خشت بر پشت زین آمدی
به جان و سر شاه ایران سپاه	که بی‌جوشن و گرز و رومی کلاه
به جنگ تو آیم به‌سان پلنگ	که از کوه یابد به نخچیر چنگ
بینی تو پیکار مردان مرد	چو آورد گیرم به دشت نبرد

(همان، ج ۴، ص ۱۲۷، ابیات ۱۸۸-۱۹۳)

و هومان در پاسخ به او می‌گوید که بیشی نجوید و او را با ارژنگ مقایسه نکند:

چنین پاسخ آورد هومان بدوی	که بیشی نه خوبیست بیشی مجوی
گر ایدونک بیچاره‌ای را زمان	به دست تو آمد مشو در گمان
به جنگ من ارژنگ روز نبرد	کجا داشتی خویشتن را به مرد

(همان، ج ۴، ص ۱۲۷، ابیات ۱۹۴-۱۹۶)

د) تشجیع و تقویت خودی

رجزخوانی نزد سپاهیان خودی برای تقویت روحیه آنان یکی از شگردهای پهلوانان شاهنامه است. در ماجرای نبرد رستم و شنگل شاه هند، شنگل شاه با غرور و تکبر در پیشاپیش سپاه افراسیاب حرکت می‌کند و با ادای کلمات زشت، رستم را به مبارزه

می‌طلبد و رستم قبل از رفتن به نبرد با او پیش سپاهیان خود، می‌گوید: من از خداوند آرزویی جز این نخواسته‌ام که ناشناسی از لشکر ایشان دلیری کند و از من رزم بخواهد تا بیخ و بن ایشان را از جای بکنم.

چنین گفت رستم که از کردگار	نجستم جز این آرزوی آشکار
که بیگانه‌ای زان بزرگ انجمن	دلیری کند رزم جوید ز من
نه سقلاب ماند از ایشان نه هند	نه شمشیر هندی نه چینی پزند
پی و بیخ ایشان نمانم به جای	نمانم به ترکان سر و دست و پای

(همان، ج ۴، ص ۲۴۳، ابیات ۵۳۰-۵۳۳)

۴-۲) رجزخوانی رستم و اسفندیار

بلندترین رجزخوانی‌ها در *شاهنامه* مابین رستم و اسفندیار روی داده است. این دو پهلوان هم‌زور در مهم‌ترین داستان حماسی *شاهنامه*، یعنی داستان رستم و اسفندیار، در هر موقعیتی که فراهم می‌شود از رجزخوانی در برابر هم روی گردان نیستند، تا آن‌جا که رجزخوانی دو پهلوان بسیاری از ابیات این داستان را شامل می‌شود.

الف) اصرار اسفندیار بر تحقیر خاندان رستم

در جامعه ایران باستان، خاندان و نژاد یکی از ممیزه‌های پایگاه اجتماعی و در نتیجه قدرت سیاسی است و بخشی از موقعیت و قدرت فرد ناشی از تبار و موقعیت اجتماعی خاندان اوست. بنابراین تحقیر خاندان و نژاد موجب سست کردن روحیه جنگجو می‌شود. نکته جالب در داستان رستم و اسفندیار، اصرار اسفندیار بر تحقیر رستم و خاندان او است. اسفندیار با تحقیر خاندان رستم رجزخوانی را آغاز می‌کند:

چنین گفت با رستم اسفندیار	که ای نیک‌دل مهتر نامدار
من ایدون شنیدستم از بخردان	بزرگان و بیدار دل موبدان
از آن برگزیده نیاکان تو	سرافراز و دین‌دار و پاکان تو

که دستان بدگوهر دیوزاد به گیتی فزونی نمدارد نژاد
 فراوان ز سامش نهان داشتند همی رستخیز جهان داشتند
 تنش تیره بد، موی و رویش سپید چو دیدش دل سام شد ناامید

(همان، ج ۶، ص ۲۵۵، ابیات ۶۲۴-۶۲۹)

اسفندیار سام را نادان و بی‌بچه و غرچه خوانده و زال را مردارخوار و برهنه می‌خواند و مدعی است که نیاکانش سام و زال را برکشیدند و زیر سایه خویش پروریدند و سال‌ها بعد رستم از درختی ناتراشیده بر آمد و راه ناپارسایی پیش گرفت.^۵ اسفندیار در جای دیگر نیز با لحنی تحقیرآمیز رستم و خانواده‌اش را ریزه‌خوار خوان نیاکانش برمی‌شمارد:^۶

تو آنی که پیش نیاکان من بزرگان بیدار و پاکان من
 پرستنده بودی همی با نیا نجویم همی زین سخن کیمیا
 بزرگی ز شاهان من یافتی چو در بندگی تیز بشتافتی

(همان، ج ۶، ص ۲۵۹، ۶۹۸-۷۰۰)

ب) پاسخ رستم به تحقیرهای اسفندیار

رستم نیز در برابر این تحقیرها خاموش نمی‌ماند و از اسفندیار می‌خواهد که کثری بگذارد و سخنی بگوید که شایسته پادشاهان است:

بدو گفت رستم که آرام گیر چه گویی سخن‌های نادلپذیر
 دلت بیش کژی بیالد همی روانست ز دیوان بیالد همی
 تو آن گوی کز پادشاهان سزاست نگوید سخن پادشا جز که راست

(همان، ج ۶، صص ۲۵۶، ابیات ۶۴۴-۶۴۶)

رستم در ادامه به ستایش سام و دیگر نیاکانش می‌پردازد:

جهاندار داند که دستان سام بزرگست و با دانش و نیکنام
 همان سام پور نریمان بدست نریمان گرد از کریمان بدست

بزرگست و گرشاسپ بودش پدر به گیتی بدی خسرو تاجور...
 به دریا نهنگ و به خشکی پلنگ ورا کس ندیدی گریزان ز جنگ
 (همان، ج ۶، صص ۲۵۶ و ۲۵۷، ابیات ۶۴۹-۶۵۲)

رستم درباره خود نیز می گوید:

دگر آن که اندر جهان سربه سر یلان را ز من جست باید هنر
 همان عهد کاوس دارم نخست که بر من بهانه نیارند جست
 همان عهد کیخسرو دادگر که چون او نبست از کیان کس کمر
 زمین را سراسر همه گشته‌ام بسی شاه بیدادگر کشته‌ام
 (همان، ج ۶، ص ۲۵۷، ابیات ۶۶۳ - ۶۶۶)

رستم در ادامه، بقای خاندان پادشاهی ایران را مرهون رشادت‌های خود به شمار می آورد تا آن جا که حتی صریحاً اعلام می کند که پسرش سهراب را به خاطر بقای کاوس شاه کشته است:

ز کاوس در جنگ هاماوران به تنها برفتم به مازندران
 نه ارژنگ ماندم نه دیو سپید نه سنجه نه اولاد غندی نه بید
 همی از پی شاه، فرزندی را بکشتم دلیر خردمند را
 که گردی چو سهراب هرگز نبود به زور و به مردی و رزم‌آزمود
 (همان، ج ۶، ص ۲۵۸، ابیات ۶۶۸-۶۷۱)

ج) ستایش خاندان مادری

گروهی از محققان، ریشه اسطوره‌ای برخی روایت‌های حماسی را در دوره مادرسالاری که دوره ارزش، اهمیت، عظمت و قدرت زن بوده است جستجو کرده‌اند؛ برای مثال استاد مهرداد بهار در کتاب *جستاری چند در فرهنگ ایران*، ویژگی‌های حماسی داستان‌های رستم و خاندان او را با ویژگی‌های اسطوره‌ای دوران مادرسالاری

تطبیق داده‌اند. در داستان رستم و اسفندیار، در حین رجزخوانی‌ها، ستایش خاندان مادری، هم از زبان رستم و هم از زبان اسفندیار بیان می‌شود. رستم می‌گوید:

همان مادرم دخت مهرباب بود	بدو کشور هند شاداب بود
که ضحاک بودیش پنجم پدر	ز شاهان گیتی برآورده سر
نژادی ازین نامورتر کراست	خردمند گردن نیچد ز راست

(همان، ج ۶، ص ۲۵۷، ابیات ۶۶۰-۶۶۲)

اسفندیار نیز در شأن مادر خویش می‌گوید:

همان مادرم دختر قیصر است	کجا بر سر رومیان افسر است
همان قیصر از سلم دارد نژاد	ز تخم فریدون با فر و داد
همان سلم پور فریدون گرد	که از خسروان نام شاهی بیرد

(همان، ج ۶، ص ۲۵۹، ابیات ۶۹۴-۶۹۶)

شاید بتوان ستایش خاندان مادری از زبان رستم و اسفندیار را در این داستان، بازتاب ویژگی‌های اسطوره‌ای دوران مادرسالاری در روایت‌های حماسی دانست.

۳-۴) ارزش‌های بلاغی رجزخوانی

در رجزهای شاهنامه، زبان گفتار به کمال فصاحت و بلاغت نزدیک می‌شود و سخن ناب حماسی به نمایش درمی‌آید (بهار، ۱۳۷۳: ۲۴۹ و ۲۵۰). در ذیل تنها از باب نمونه به تعدادی از ویژگی‌های بلاغی این رجزها در داستان رستم و اسفندیار اشاره می‌کنیم.

اغراق

بزرگ‌نمایی و کوچک‌نمایی از اهداف صناعت اغراق است. سخن پهلوانان در رجز یکسر اغراق و مبالغه است. کاربرد تشبیهات و استعارات اغراقی در رجزها به وفور دیده می‌شود. مثلاً به در رجزها شیر و نهنگ و پلنگ است که سوار بر اسب به

جنگ می آیند و حریف ضعیف نخجیر و بره و آهو و صید است. در چنین سخنانی اغراض اصلی تشبیه و استعاره اغراق و بزرگ‌نمایی یا کوچک‌نمایی است.

ادعاهای محال در وصف اعمال قهرمانان که محصول خیال‌پردازی‌های شاعر است از دیگر شگردهای بلاغی در تصنیف رجزهاست. رستم در ستایش سام می‌گوید:

همی ماهی از آب برداشتی سر از گنبد ماه بگذاشتی
به خورشید ماهیش بریان شدی ازو چرخ گردنده گریان شدی

(همان، ج ۶، ص ۲۵۷، ابیات ۶۵۷-۶۵۸)

رستم در هنگام نبرد با اسفندیار، پانصد سال داشته است:

ز پانصد همانا فرزون است سال که تا من جدا گشتم از پشت زال

(همان، ج ۶، ص ۲۵۸، بیت ۶۷۲)

پرسش بلاغی

پرسش از نام و نسب هم‌آوردان از رسوم معمول در رجزخوانی است. گاه این پرسش به شیوه‌ای بلاغی، لحنی از تحقیر و تمسخر دارد. چنان که اشکبوس از رستم که شهرت عالمگیر دارد می‌پرسد نام تو چیست؟ گاه نیز برای ریشخند پرسش‌هایی در می‌افکنند. مثلاً اسفندیار پس از این که در نبرد اول از رستم زهر چشم می‌گیرد، این چنین با طرح پرسش‌هایی به تمسخر او می‌پردازد^۸:

بخندید چون دیدش اسفندیار بدو گفت کای رستم نامدار
چرا گم شد آن نیروی پیل مست ز پیکان چرا پیل جنگی بخت
کجا رفت آن مردی و گرز تو به رزم اندرون فرّه و برز تو
گریزان به بالا چرا برشدی چو آواز شیر ژیان بشندی
چرا پیل جنگی چو روباه گشت ز رزم چنین دست کوتاه گشت

(همان، ج ۶، ص ۲۸۷، ابیات ۱۱۴۰-۱۱۴۴)

کنایه

کنایه بلیغ‌تر از صراحت است. در هجو و تحقیر دیگران این بلاغت دو چندان می‌شود. زیرا ذهن شنونده تلاش می‌کند تا معنای کنایه را دریابد. وقتی دریابد که سخن علیه خود اوست ناگهان درمی‌یابد که به تلاش علیه خود واداشته شده است و در نتیجه تأثیر سخن نیشدار دو چندان می‌شود. از این نوع کنایه‌ها در رجزخوانی بسیار دیده می‌شود. رستم پیش از نبرد دوم، با لحنی تمسخرآمیز و کنایه‌ی اسفندیار را شیرخوی خوانده و به مهمانی شکست، دعوت می‌کند!

بدو گفت رستم که ای شیرخوی تو را گر چنین آمدست آرزوی
تو را بر تگ رخس مهمان کنم سرت را به گوپال درمان کنم

(همان، ج ۶، ص ۲۷۰، ابیات ۸۶۷-۸۶۸)

التفات

التفات یعنی از خطاب به غایب آمدن در کلام و برای تحقیر و ناچیزشماری مخاطب است، یا برای تعظیم و تفخیم او. اسفندیار در هنگام تحقیر زال، با رستم سخن می‌گوید، اما با وجود آن که مخاطب اوست، او را سوم شخص مفرد غایب به شمار می‌آورد که نوعی تحقیر در آن دیده می‌شود:

خجسته بزرگان و شاهان من نیای من و نیک‌خواهان من
ورا برکشیدند و دادند چیز فراوان برین سال بگذشت نیز
یکی سرو بد نابسوده سرش چو باشاخ شد رستم آمد برش
ز مردی و بالالا و دیدار اوی به گردون برآمد چنین کار اوی

(همان، ج ۶، ص ۲۵۶، ابیات ۶۳۹-۶۴۲)

در بررسی رجزخوانی می‌توان به مسائل جزئی‌تری از قبیل بررسی ویژگی‌های فرهنگی، اجتماعی و تاریخی از لابه‌لای سخنان مبارزان پرداخت. همچنین می‌توان

ویژگی‌های مذکور را در دوره‌های مختلف سرایش آثار حماسی با هم مقایسه کرد و حتی به قیاس این ویژگی‌ها با ویژگی‌های مشابه در آثار ادبی عربی و یونانی و... پرداخت.

کاربرد نمایشی فن رجزخوانی در ادبیات نقالان را نباید فراموش کرد. در نقالی، رجزخوانی همواره وسیله‌ای مناسب در اختیار هنرمند نقال برای بازارگرمی بوده است. آن چه در کاربرد نمایشی رجزخوانی در زبان نقالان، به اصل رجزخوانی اضافه و یا از آن حذف می‌شود نیز می‌تواند مورد تأمل پژوهنده قرار بگیرد.

نتیجه‌گیری

آنچه از بررسی رجزهای شاهنامه حاصل می‌شود این است که:

۱. با آن که رجزخوانی جزء جدایی‌ناپذیر آثار حماسی - اسطوره‌ای است و از مهم‌ترین موضوعات گفتگو در شاهنامه، اما چندان مورد توجه حماسه‌پژوهان قرار نگرفته است. در کار فردوسی رجزخوانی ابزاری مناسب برای داستان‌پردازی و هنرنمایی ادبی و بلاغی او به شمار می‌آید.

۲. رجزخوانی نزد مردم باستان پیش‌درآمد نبرد، به‌ویژه نبرد تن به تن و نوعی مواجهه روانی برای تحقیر و تهدید دشمن و تشجیع و تقویت سپاه خودی بوده است. پهلوان باید از زبان‌آوری لازم برای اجرای این بخش از رزم برخوردار باشد.

۳. بلندترین رجزخوانی در شاهنامه در داستان رستم و اسفندیار است که در جای جای این داستان و در موقعیت‌های مختلف، این دو پهلوان بزرگ در برابر هم رجز می‌خوانند و در این رجزخوانی‌ها مهم‌ترین عنصر، تحقیر خاندان رستم از زبان اسفندیار و پاسخ این تحقیرها از زبان رستم است.

۴. موضوعات مطرح در رجزهای شاهنامه عبارتند از:

- تفاخر به نیاکان و زنده کردن خاطره عظمت و افتخارات گذشته.

- تحقیر خاندان و نیاکان همآورد.
 - تهدید همآورد و شکستن روحیه او.
 - تفاخر به مقهور کردن پهلوانان بزرگ.
 - برتری موضع پهلوانان ایران نسبت به انیرانیان.
 - نام‌پرسی پهلوانان از یکدیگر. شاید به دلیل بیگانه بودن دو حریف است که یکی ایرانی و دیگری انیرانی است. گاه پاسخ این نام‌پرسی روشن است و گاه پهلوان جواب سربالا می‌دهد و نام خود را نمی‌گوید.
۵. وجود رجزخوانی در آثار حماسی جهان دلیل است بر این که در حقیقت نبرد در دو قلمرو قوه نطق و قدرت عضله در موازات هم به پیش می‌روند و مکمل و پشتیبان هم‌اند. استعاره‌های «شمشیر زبان» و «تیغ زبان» و واژگانی مانند طعنه از ریشه طعن به معنی نیزه زدن و کلام از ریشه کلم به معنی زخم نیز مؤید اهمیت و اقتدار سخن در موازات قدرت شمشیر و بازو بوده است و از طرفی نشانگر آن است که نقش بلاغت تکلم در زندگی بشر کمتر از قدرت عضله و تیغ و کمان نبوده است. رجزخوانی نوعی نبرد شفاهی است که در آن طرف ایرانی پیروز می‌شود.

پی‌نوشت

۱. رجزخوانی‌های ایلپاد، رجزخوانی میان هکتور پهلوان تروا و آژاکس پهلوان آخایی: آژاکس... نزدیک هکتور ایستاد و وی را بیم داد و گفت: ای هکتور، اینک در نبرد با من خواهی دانست چه جنگجویانی در میان مردم آخایی هستند. گذشته از آخیلوس که صف‌های دشمنان را در هم می‌شکند و دل شیر دارد... جنگاورانی داریم که شمارشان هم بسیار است و سزاوار آند که با تو برابر شوند. اما بیش از این درنگ مکن و به تاختن آغاز کن. هکتور بی‌باک، پاسخ داد: ای آژاکس نام‌آور... از پی آن مباش که دلاوری مرا بیازمایی. گویی تو با کودکی ناتوان یا با زنی

سخن می‌گویی که از کارهای نبرد هیچ آگاه نیست. من در بیم و کشتار پرورده شده‌ام، در راست و چپ سپری سوزنده دارم و از کارزار فرسوده نمی‌شوم. . . هر چه تو هراس‌انگیز باشی، ضربه‌های من پنهان نخواهد ماند، اما اگر بتوانم به تو برسم آشکارتر زخم می‌زنم» (هومر، ایلیاد، سرود هفتم، ص ۲۴۹).

۲. رجزخوانی میان آرس خدای جنگ و حامی مبارزان تروا و آتنا یا پالاس خدایانوی خرد و حامی مبارزان آخایی ذکر می‌شود:

«آرس... به سوی پالاس دوید و گفت: ای کسی که هیچ چیز با بی‌باکی تو برابر نیست، چرا جز خودبینی و خشم دل خود پیروی از چیزی نمی‌کنی و خدایان را به جنگ می‌افکنی؟ آیا آن روزی را فراموش کرده‌ای که دیومد را برانگیختی مرا زخم بزند... اینک گاه آن رسیده است که تو را ازین نابکاری کیفر دهم. همان گاه بر سپری زد که هراس می‌افکنند... آن الهه... تخته سنگ ستر و بسیار بزرگی را... به گردن آرس خشمگین افکند و نیروی او را در هم شکست... پالاس به خودبینی لبخندی زد و این سخنان پیروزمندانه از دهانش بیرون آمد: ای بی‌خرد که می‌پنداری می‌توانی زندگی خود را به رخ من بکشی، آیا اینک نمی‌بینی که چگونه رواست سرفراز باشم که بر تو فزونی جویم؟ به کیفر آن برس که شور خشم را در دل مادرت افکنده‌ای...» (هومر، ایلیاد، سرود بیست و یکم، صص ۶۴۲ و ۶۴۳).

۳. «اهریمن پرسید: تو که بر فراز کوهی در کرانه رود درجا در خانه پوروشسب ایستاده‌ای، این سنگ را از کجای این زمین پهناور... بر گرفته و برای چه آن را به چرخش در آورده‌ای؟

زرتشت به اهریمن پاسخ داد: ای اهریمن تباهاکار

من آفرینش دیو را فرو می‌کوبم

من نسوی دیو آفریده را فرو می‌کوبم

من پری خنتی تی دیو آفریده را فرو می‌کوبم...»

اهریمن نیرنگ باز، آفریدگار جهان بدی، دیگر باره بدو گفت:

ای زرتشت اشون! آفریدگان مرا نابود مکن...»

از دین نیک مزدپرستان روی برتاب تا از آن کامروایی که آن کشنده مردمان - فرمانروای جهان - از آن برخوردار بود، بهره‌مند شوی.

سپیتمان زرتشت در پاسخ به اهریمن چنین گفت:

نه! من هرگز از دین نیک مزدپرستان روی برنتابم؛ اگر چه تن و جان و روانم از هم بگسلد».
(اوستا، گزارش و پژوهش جلیل دوستخواه، ج ۲، صص ۸۶۲ تا ۸۶۴).

۴. ر. ک: *علاقات سبع*، ترجمه عبدالمحمد آیتی، ص ۹۳.

أبا هند فلا تعجل علينا و أنظرنا نُخبِرَكَ اليقيننا
بأن نُورِدُ الرّايات بيضاً و نُصدِرُهُنَّ حُمْراً قد رَوينا
و أيام لنا غُرّاً طوال عَصِينَا الْمَلِكِ فِيهَا أَنْ نَدِينَا
و سَيِّدٍ مَعَشَرَ قَد تَوَجَّوهُ بِتاجِ الْمَلِكِ يَحْمِي الْمُحَجَّرِينَا
تَرَكْنَا الْخَيْلَ عَاكِفَةً عَلَيْهِ مُقَلَّدَةً أَعْنَتَهَا صُفُونَا
و أَنْزَلْنَا الْبُيُوتَ بِذِي طُلُوحٍ إِلَى الشَّامَاتِ تَنْفِي الْمَوَعِدِينَا
و قَد هَرَّتْ كِلَابُ الْحَيِّ مِنَّا وَشَدْبُنَا قَنَادَةَ مَنْ يَلِينَا
مَتَى نَنْقُلُ إِلَى قَوْمٍ رَحَانَا يَكُونُوا فِي اللَّقَاءِ لَهَا طَحِينَا

۵. نمونه‌ای از رجزخوانی‌های بانوگشسپ‌نامه که از آثار حماسی قرن پنجم هجری و از فرزندان شاهنامه به شمار می‌آید. ابیات ذیل گفتگوی بین بانوگشسپ و پدرش رستم است که چهره از بانو فرامرز پنهان کرده و در لباس رزم تورانیان ظاهر شده تا در نبرد، او و برادرش را پدران گوشمالی دهد تا دیگر برای تفرج به گرد مرزهای توران نگردند:

چنین گفت رستم که ای جاهلان به خود غره وز بخت بی حاصلان
همانا که تا هست گردون سپهر به من مهر زین گونه ننمود چهر
برم‌تان کنون پیش افراسیاب بر شه بیفزایدم جاه و آب. . .

(بانوگشسپ‌نامه، ابیات ۱۵۸ تا ۱۶۰)

چو بشنید بانو بختدید سخت بدو گفت که ای ترک برگشته بخت
چنین تا به کی زاخایی کنی به هرزه همی خودنمایی کنی
تو را بخت برگشت ازین آمدن ره بازگشتن نخواهد بدن...

(همان، ابیات ۱۶۴ تا ۱۶۶)

گرفتم که هستی چو دیو سپید ز من بر زمینت چو یک شاخ بید...

(همان، ب ۱۶۹)

بغرید باز آن سوار دلیر
بدو گفت ای هرزه و یاوه‌گوی
برآشفت ماننده‌ی نره شیر
چه گویی سخن‌های سردم به روی...
(همان، ابیات ۱۷۵ و ۱۷۶)
چو با من به میدان شوی هم‌نبرد
بینی تو کوپال مردان مرد
(همان، ب ۱۸۰)

۶. سخن اسفندیار در تحقیر رستم:

چو افگند سیمرخ بر زال مهر
از آن پس که مردار چندی چشید
برو گشت زین گونه چندی سپهر
برهنه سوی سیستانش کشید
پذیرفت سامش ز بی‌بجگی
ز نادانی و دیوی و گرچگی
خجسته بزرگان و شاهان من
نیای من و نیک‌خواهان من
ورا برکشیدند و دادند چیز
فراوان برین سال بگذشت نیز
یکی سرو بد نابسوده سرش
چو با شاخ شد رستم آمد برش
ز مردی و بالا و دیدار اوی
به گردون برآمد چنین کار اوی
برین گونه ناپارسایی گرفت
بیالید و پس پادشاهی گرفت

۷. این نمونه جالب توجه در حماسه بانوگشسپ‌نامه نیز به چشم می‌خورد. تمرناش سردار سپاه افراسیاب که از سوی او مأمور شده است تا بانوگشسپ پهلوان را به اسیری به نزد او بیاورد این چنین در پیش تخت افراسیاب و در برابر بزرگان توران رجز می‌خواند:

چنین گفت کای نامداران تور
منم پشت این نامدار انجمن
کجا شیر می‌ترسد از ماده گور؟
ندیده کس اندر جهان پشت من
به هم‌پشتی تیغ من آفتاب
کند روی کشور چو لعل مذاب
ستاره نشان سنان منست
خمیده سپهر از کمان منست...
(ابیات ۵۶۹ تا ۵۷۲)
به جان و سر و افسر و تخت شاه
من اکنون بگیرم بر آن ماه راه
به نیروی بازو و گرز گران
نمایم بدو دستبردی چنان

ز خیمه به گیسوش بیرون کشم به خواریش بر روی هامون کشم
(ابیات ۵۷۶ تا ۵۷۸)

۸. مانند رجزخوانی رستم و اشکیوس که همان‌طور که دیدیم رستم نام خود را به اشکیوس نمی‌گوید و گاهی نیز مبارز نام خود را به هم رزم می‌گوید همچون نمونه‌ی زیر که رجزخوانی بین هجیر و سهراب است:

چو سهراب جنگاور او را بدید بر آشفته و شمشیر کین برکشید
ز لشکر برون تاخت بر سان شیر به پیش هجیر اندر آمد دلیر
چنین گفت با رزم‌دیده هجیر که تنها به جنگ آمدی خیره خیر
چه مردی و نام و نژاد تو چیست که زاینده را بر تو باید گریست
هجیرش چنین داد پاسخ که بس به ترکی نباید مرا یار کس
هجیر دلیر و سپهد منم سرت را هم اکنون ز تن برکنم
فرستم به نزدیک شاه جهان تنت را کنم زیر گل در نهان

(شاهنامه، ج ۲، ص ۱۸۳، ابیات ۱۷۹-۱۸۵)

منابع

- ابن منظور افریقی. (۱۹۶۸). *لسان‌العرب*، بیروت: دار بیروت.
- الفاخوری، حنا. (۱۳۷۴). *تاریخ ادبیات زبان عربی* (از عصر جاهلی تا قرن معاصر). ترجمه عبدالمحمد آیتی. تهران: توس. چ سوم.
- اوستا. (۱۳۸۲). گزارش و پژوهش جلیل دوستخواه. ج ۲. تهران: مروارید. چ هفتم.
- بانوگشسپ‌نامه. مؤلف ناشناس. (۱۳۸۲). مقدمه، تصحیح و توضیح روح انگیز کراچی. تهران: پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی.
- بهار، مهرداد. (۱۳۷۳). *جستاری چند در فرهنگ ایران*. تهران: فکر روز.
- دهخدا، علی‌اکبر. (۱۳۳۷). *لغت‌نامه*. تهران: دانشگاه تهران.
- زرین کوب، عبدالحسین. (۱۳۵۳). *نه شرقی، نه غربی - انسانی*. تهران: امیر کبیر.

سرامی، قدمعلی. (۱۳۷۳). *از رنگ گل تا رنج خار* (شکل شناسی داستان‌های شاهنامه). تهران: علمی و فرهنگی. چ دوم.

صفا، ذبیح الله. (۱۳۶۳). *حماسه سرایی در ایران* (از قدیمترین عهد تاریخی تا قرن چهاردهم هجری). تهران: امیرکبیر. چ چهارم.

فردوسی، ابوالقاسم. (۱۳۷۴). *شاهنامه* (بر اساس نسخه نه جلدی چاپ مسکو). به کوشش سعید حمیدیان. تهران: دفتر نشر داد. چ دوم.

مصاحب، غلامحسین. [سرپرست] (۱۳۵۶). *دایرة المعارف فارسی*. تهران: شرکت سهامی کتاب‌های جیبی.

معلقات سبع. (۱۳۸۲). ترجمه عبدالمحمد آیتی. تهران: سروش. چ پنجم.

معلوف، لوئیس. (۱۳۷۹). *المنجد فی اللغة*. تهران: فرحان: اسلام.

نفیسی، علی اکبر (ناظم الاطبا). [بی تا]. *فرهنگ نفیسی*. تهران: کتابفروشی خیام.

هومر، ایلید. (۱۳۷۳). ترجمه سعید نفیسی. تهران: علمی و فرهنگی. چ یازدهم.

پژوهشگاه علوم انسانی و مطالعات فرهنگی
پرتال جامع علوم انسانی